

Arrest

nr. 78 706 van 2 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door:

B., Y. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Casablanca op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (...) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, een werkbelofte en getuigenverklaringen voorlegt, Nederlandse lessen volgt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou geweest zijn met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 3 mei 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 08/10/2010 (...)

De Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15/12/1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort. (...)”

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij onder meer *“de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 08/10/2010.”*

Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de vreemdelingenwet dient de vordering tot schorsing in een en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een verzoekschrift heeft ingediend met als opschrift *“verzoekschrift”*. Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat enkel een verzoek tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending aan van de motiveringsplicht, Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen periode van wettelijk verblijf heeft bekomen en dus geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Hoewel uit documenten bijgevoegd aan zijn regularisatie aanvraag blijkt dat verzoeker in België is sinds 2004.

Dat verzoeker hier belangrijke sociale banden heeft, dat die banden worden onder meer bevestigd door diverse getuigen, een huurovereenkomst etc.

Dat uit voormelde getuigenverklaringen blijkt dat cliënt een sociaal netwerk van hechte vriendschappen heeft opgebouwd met Belgische burgers.

Dat de sociale banden van mijn verzoeker zijn concreet en duurzaam.

Dat verzoeker goed geïntegreerd, zoals blijkt uit de diverse getuigenverklaringen bijgevoegde aan zijn regularisatie aanvraag.

Dat firma BVBA A. heeft zich ertoe geëngageerd om verzoeker aan te werven als keukenhulp document die ook bijgevoegde is aan zijn regularisatie aanvraag.

Dat ook aangegeven in de getuigenverklaringen bis zijn regularisatieaanvraag, heeft cliënt een homoseksuele geaardheid; hetgeen moeilijk wordt aanvaard in zijn land van herkomst en waar hij de kans loop om gediscrimineerd te worden. Hij kan bijgevolg niet meer naar zijn land van herkomst.

Overwegende dat uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie voor homoseksuelen in Marokko beneden alle peil is;

Dat ondanks alle documenten dat verzoeker aan tegenpartij heeft toe gestuurd, kreeg hij een beslissing tot weigering van zijn aanvraag.

Dat de motivering van de bestreden beslissing deels onjuist en deels niet afdoende is, omdat de bestreden beslissing te summier gemotiveerd is om de verzoekende partij toe te laten na te gaan waarom men precies die beslissing nam en hem in de mogelijkheid te stellen zich hiertegen te verdedigen, omdat de beslissing redelijkerwijze rekening had dienen te houden met documenten bijgevoegd aan zijn regularisatie aanvraag.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de voorgehouden schending van artikel 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Air. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek aangaande de materiële motivering van de bestreden beslissing laat de verwerende partij het volgende gelden.

In zijn enige kritiek houdt verzoeker voor dat niet afdoende is gemotiveerd waarom hij niet gemachtigd kan worden tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende weigering van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art.9 bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 15 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad ([...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen'. Uit administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettelijk verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, een werkbepoofte en getuigenverklaringen voorlegt, Nederlandse lessen volgt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van Betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou geweest zijn met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. "

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat het voor hem onduidelijk zou zijn waarom de door hem in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet volstaan om hem te machtigen tot verblijf.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft duidelijk gesteld dat het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie op zich geen grond vormen om hem te machtigen tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Daarnaast merkt de verwerende partij nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat bovendien gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie; en Asielbeleid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te staan.

Verzoekers enig middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en vermeldt de redenen waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen niet volstaan om een verblijfsmachtiging toe te kennen.

De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing niet te hebben geantwoord op alle aangehaalde elementen van haar aanvraag, waaronder haar homoseksuele geaardheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op tweede pagina van haar aanvraag om verblijfsmachtiging gedateerd op 24 november 2009 stelt: *"Cliënt heeft in België ondertussen zijn leven opgebouwd; zijn situatie is een samenspel van complexe humanitaire factoren die een regularisatie verantwoorden. Zoals aangegeven in de getuigenverklaringen, heeft cliënt een homoseksuele geaardheid; hetgeen moeilijk wordt aanvaard in zijn land van herkomst en waar hij de kans loop om gediscrimineerd te worden. Hij kan bijgevolg niet meer naar zijn land van herkomst."*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet of de verwerende partij met dit element rekening heeft gehouden nu dit argument niet in de bestreden beslissing werd beantwoord. Immers kan uit de zinsnede *"Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, een werkbefoorte en getuigenverklaringen voorlegt, Nederlandse lessen volgt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie."* niet afgeleid worden of met alle getuigenverklaringen inhoudelijk is rekening gehouden nu niet alle getuigenverklaringen de homoseksuele geaardheid vermelden. Een loutere verwijzing naar de getuigenverklaringen gevolgd door het zinnetje *"Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene (...)"* doet eerder uitschijnen dat met de homoseksuele geaardheid geen rekening is gehouden nu niet kan worden ingezien hoe een homoseksuele geaardheid een element van integratie kan zijn. In die mate is de formele motiveringsplicht geschonden en het middel gegrond.

Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoeker werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gericht tegen deze beslissing gegrond acht en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN